

mokratiske USA, hvor der er ytringsfrihed til også at sige kritiske ting om ledelsen, til at være hovedfejden.

Man sætter fokus dér, man sætter sine angreb ind dér i stedet for at sætte ind mod tyrannen, despoten, undertrykkeren Saddam Hussein, der er en konstant trussel mod verdensfreden. Det er da at vende op og ned på tingene, og det bidrager hr. Villy Søvndal til. Jeg synes, det må give anledning til mange overvejelser for ham og hans ligesindede.

Så bruger hr. Villy Søvndal hele tiden som argument for ingenting at gøre ved Saddam Hussein, at det påstås, at han er blevet opfostret af amerikanerne.

Nu skal jeg hverken forklare eller forsvare, hvad der måtte være af fortid på det her område, men kun rent historisk henviser til, at Churchill og Stalin i sin tid såmænd også var allierede for at bekæmpe en tyran, uden at jeg af den grund mistænker dem for at nære hjertelige politiske følelser over for hinanden. Sådan er der så meget i verdenspolitikken.

Men det, jeg bare vil frem til, er, at jeg synes, det er meget svagt, at hr. Villy Søvndals hovedargument for intet at gøre mod Saddam Hussein er, at han påstås at være opfostret af amerikanerne. Jamen kan det være et argument for ikke at gøre noget ved en mand, der truer, kuer, undertrykker, giftgasser sit eget folk, truer verdensfreden? Jeg må sige, at jeg forstår det overhovedet ikke.

Lad mig så blot gentage, at regeringens politik jo er, at videre skridt over for Irak skal være forankret i FN.

Villy Søvndal (SF):

Det sidste svar er jo ikke den største overraskelse, vi har mødt i Folketingssalen. Det er det med, at det skal være forankret i FN. Jeg er næsten ved at kunne sætningen i søvne, for det er statsministerens helt faste formel, uanset hvad han bliver spurgt om.

Det er jo ikke rigtigt, at alternativet til en krig er ingenting at gøre. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Det er jo det, verdenssamfundet diskuterer. Der er en gruppe af personer omkring den amerikanske præsident Bush, nemlig Blair, Sharon, den danske statsminister og Berlusconi, der er tilhængere af en krig med de konsekvenser, den har. Så er der en flok af, synes jeg, besindige lande, som er de alliancefri lande, der lige har været samlet, de afrikanske lande, de latinamerikanske lande; så er der lande som Rusland, som Ki-

na, som Frankrig, som Tyskland, som Grækenland, tætte og nære allierede, mennesker, der er i stand til at tænke selv.

Kl. 13.30

Så er der endelig 80 pct. af befolkningerne i de europæiske lande, der siger, at krig er den dårligst tænkelige løsning på det nuværende problem. Det er så også det, som senator Byrd, en 85 år gammel amerikaner, der har været med i 50 år, siger. Derfor synes jeg, det er statsministeren, der er fantastisk primitiv, når han forsøger at lave det her til en opdeling mellem mennesker, der bare vil lade stå til, som, sådan antydes det næsten, er i nærheden af Saddam Hussein – det vil jeg godt personligt frabede mig, jeg afskyer tyranner af enhver form – og så en anden flok, der virkelig udviser mod. Det er jo slet ikke dér, diskussionen står.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge statsministeren, om han ikke selv kan se, at han gik noget for vidt med hensyn til at genoprette den gamle koldkrigs måde at diskutere på, da han faktisk sagde, at hvis man ikke støtter præsident Bush, så støtter man Saddam Hussein. Det var det samme, jeg fik at vide i sin tid under den kolde krig, at når jeg ikke ville støtte præsident Reagan, så støttede jeg Sovjetunionen.

Det er en uhyggelig forenkling af den offentlige debat. Der er faktisk nogle af os, der hverken støttede Reagan eller Sovjetunionen eller Saddam Hussein eller Bush. Ingen af de fire parter støttede eller støtter vi, og det vil vi have lov til ikke at gøre. Statsministeren skal ikke sætte os i bås på den måde, som han forsøgte; det er at trække den offentlige debat ned på et niveau, hvor den anstændigvis ikke hører hjemme. Det håber jeg også statsministeren nu vil tilkendegive ikke var hans hensigt.

Så sagde statsministeren tidligere, at han ikke var på tilbagetog. Det siger statsministeren tit. Jeg synes, han skulle tillade sig den luksus en gang imellem at gå en lille smule på tilbagetog; så skal vi ikke klandre ham for det, men tværtimod rose ham for det.

Første næstformand (Svend Auken):

Jamen vi er nødt til at give statsministeren lejlighed til svare.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, og der er jeg altså nødt til at sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg mener alt, hvad jeg har sagt,